

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Nicolaus quidam apostata, multorum in Anglia malorum causa.
Rothomagi ad caussam dicendam pertractus quid confessus fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

V. Curia seu Parlamenti ea de re sententia.
VI. Insignis hæreticorum pertinacia.

I. **V**T in mari fluctus fluctum trudit & impellit; sic in Anglia sæuitia indies augete, vnus martirium, mox infinita alia exceperunt: eoque hæreticorum sæuitia progressa est, vt etiam proceres non paucos & nobilissimos ortos familijs involuerit. Inter quos fuerunt Iacobus Laburnus, Ioannes Feltonus, Storeus I. C. & Thomas VVodolus presbyter: hic quidem damnatus, quod Elisabetham ex illegitimo connubio procreatam, & merito à Papa Pio V. regno priuatam asseruisset. Morte etiam, quod Reginæ primatum negarent, affecti, Franciscus Trogmortonus, Eduardus Ardenus, alijque. Ne hæreticorum castes effugere potuit illustrissimus Dux Northumbriæ: quem postea Anno MDLXXXV. mense Iulio ex suspitione quod pro Catholicis contra reginam aliquid moliretur, occiderunt. Pagettus Baro fuga sibi consuluit: Arundeliæ vero Comes Ducis Northfolciæ filius primogenitus & hæres, à fuga propter solam conscientiam suscepta retractus, tandem in carcere occisus fuit; & ipsius fratres, sorores, cognati, affines indignis modis vexati. De alijs quamplurimis quid dicemus? Constat ob solam religionem ab hæreticis octo Comites, Barones decem, sex & viginti proceres, Nobiles vero plusquam trecentos quinquaginta, varijs modis è medio sublatos esse tum feminas plusquam centum & decem, inter quas multæ fuerunt nobilissimæ; & imprimis Northumbriæ Comitissa. Quis non miserimum Anglicani regni statum tum fuisse dicat, in quo tanta grassabatur sæuitia, vt parum Anglus videretur, qui non Catholicum aliquem supplicio tradidisset? Merito dixeris, Anglos tum faciem quidem hominum, sed eor omnibus bestijs crudelius habuisse. Harum enim omnis ira primo fere impetu consumitur; at Anglorum in Catholicos odium nullo sanguine potuit expleri, & vti S. Ioannes in Apocalypsi describit, locustas illas Caluinianas: *dentes eorum sicut dentes leonum.*

II. Incidit quoque circa id tempus in persecutorum manus Gaspar Haiuodus, qui in Galliam ad suorum colloquium euocatus, quum a liore Normanico non procul abesset, subito aduenso vento in portum Anglicanum delatus, à magistratu sistitur, Londinum reducit, & in

carcerem compingitur; mitius ante mare quam nunc terram expertus. Iude non multo post cum alijs vinctis sacerdotibus ad tribunal producit, sed improviso ceteris subtractus, per aliam secretiorem portam ad carcerem reducit. Mox sparsa ab hæreticis fama, Haiuodum in religione mutare: vnde ceteris captiuis non paruus mœror fuit iniectus. Sed impiam fraudem & summam Confessori huic factam iniuriam tempus postea patefecit: vt quæ tam minis quam promissis hæreticorum, Episcopatum si ad se transire vellet, offerentium, contemptis, in summa constantia permansit. qua socij captiuitatis, Georgius Haddocus, Ioannes Muodinus, Ioannes Nutterus, Iacobus Fennius, & Thomas Emerfordus animosiores facti, confessionem suam gloriosa morte lætissime compleuerunt. Eodem Anno MDLXXXII. die XV. Martij Antonius Fugarius Lusitanus nobilis, insignis pro fide Catholica zelator, post duorum annorum incarcerationem, & grauissimos equulei toleratos cruciatus, quum morti esset propinquus (senex enim erat, & tormentis fractus) lætica clam emissus, paucis post diebus animam Christo reddidit. Sequenti vero anno Ioannes Someruilus, Eduardus Ardenus cum Maria Someruil filia, Eduardus vxore, vt & Georgius Trogmortonus & incarcerati & damnati fuerunt.

III. Maximam vero sanguinolentæ tragædiæ occasionem dedit Ioannes quidem Nicolaus, qui Roma reuersus, multa de Catholicorum machinationibus apud Cardinales quosdam fabricatis differuit, vel potius finxit. Quum autem vidisset tot innocentes homines hac fraude sublatos esse, conscientia stimulis impulsus Cæcilium summum Regni Quæstorem adit, ac fatetur, falsa esse ea quorum Catholicos insimulauerat: à quo vix auditis, idem Reginæ secretario Valsinghamo significari curauit. Quumque à neutro eorum, vt voluerat, acceptus esset, arcis Præfecto, nec non presbytero cuidam captiuo rem quoque aperuit. Quo facto, statim ex Anglia discessit, ad Turcas profecturus, vt experiretur an non illorum religio meliore esset, vel ad rem faciendam accommodatior quam Protestantium, tam barbære Naturæ iustitiam violentiam? Sed in itinere quum multis difficultatibus impediretur, in Galliam concessit: quumque Rochomagum venisset, Catholicorum monitu à magistratu comprehensus & interrogatus vnuer-

fam mendaciorum suorum seriem retextuit, hæc præcipue falsus. Papam, Cardinales, & uniuersum Clerum Catholicum ab se iniustitia, rapina, & omni generis flagitiorum falso & malitiose accusatum. Falso & exolumenti spe à se confictum, Roma in Anglorum consultiari Seminario, quomodo regina è medio tollenda sit. Quum deinde, quamuis incerto auctore, accepisset, Excommunicationis sententiam contra Elisabetham à Pio V. latam, à Gregorio XIII. reuocatum esse, famam eam ab se in Angliam diuulgatam. Non sine perfidia Catholica quoque religionis studium à se simulatum, quum Protestantium factioni ex animo esset aduersus. Vidistine certius ullum unquam testimonium hæreticæ astutiæ ac perfidiæ, qua contra Catholicos quotidie vtuntur, multisque exitium crearet. Huius enim potissimum inducti persuasionibus Angli, omnes Catholicos falso machinationis alicuius contra reginam insimulatos perdere statuerunt. quin etiam Parlamenti lege capitalis in omnes etiam proxime cognatos, sententia lata est, qui vel minimum quid contra reginam tentassent: cuius vim Essexius Comes nullius quidem proditoris conuictus, sed quod inuita regina aliquid molitus esset accusatus, non ita pridem est expertus.

H. Quia vero Anglicani regni Senatus animadvertebat, hæc sanguinaria crudelitate multorum animos offendi, seque male passim tam apud externos quam indigenas audire: clementia quadam, licet ipsa morte acerbiori, erga Catholicos vti statuit. Quare ex omnibus carceribus captiuos non paucos in exilium mittere decreuerunt, rati hoc pacto fucatam suam clementiam diuulgari posse. Atqui vix horum quisquam erat qui non in patria pro Catholica fide mori, quam precariam vitam inter externos trahere maluerit. Tumenim ijs opuserat qui domi hæresi se quam fortissime opponerent, non vero ijs qui muliebriter foris in exilio calamitates suas deplorarent. Neque vero ideo angebantur quod patriæ & fortunarum iactura esset facienda, sed quod reliquos Catholicos mortis suæ exemplo ad constantiam animare non possent.

Hac de re is qui Historiam à Sanderò ceptam persequitur est, & ipse ex eorum fuit numero, sic scribit: Quum dies à Magistratu esset illis deportandis designatus, danteur cuiuslibet carceris præfecto eorum

nomina qui in exilium erant destinati, & vt vinctis diem præscriptum deuaciet, mandatur, vt ita matre de rebus ad viam ac victum necessarijs sibi prouiderent; nam publicis sumptibus (quod à multis expectabatur) non nisi in nauis erant alendi: sed ipsi carceribus interea conclusi, nec ad ullius colloquium nisi custodibus presentibus admissi non multum adiuuenti ad iter ac futurum exilium obtinere potuerunt; vt vel hoc nomine istud exilium desolatis hominibus calamitosissimum videri debuerit. De voluntate tamen Regina certiores facti, quisque quod potuit fecit, vt, ad viaticum non nihil vestium aut numerum à suis procuraret.

Dies tandem venit, licet sapientia quo Consilio dilatus, & mutatus, ibantque ij quibus nos transportandi data sunt mandata, representes à variorum carcerum præfectis: eos qui designati erant ad exilium. Ducti sumus omnes ad nauem in Thamesi flumine prope inuam arcusitam; iamque conscendere iubemur, ubi ex nostris quidam, præsertim R. Pater Gaspar Haynodus omnium nomine palam conqueri cepit, nos sine causa sine crimine, ac sine iudicio planeque indemnatos non debere patriam pelli, ac prosteri nos ultra non iuros, nec patriam, ac populum Catholicum qui in ea est, nostro unquam consensu relictuos, sed ipsorum in conspectu ad testificationem communis fidei nostra & ipsorum, lubentissime morituros. Patriam nostram ac salutem istorum nobis vita nostra longe chariorem esse.

Sed cum hac ratione nihil proficeretur, literas saltem ac mandata Principis, quibus ad perpetuum exilium damnatur (inquit) ostendite. Sed concessum non est, ac sublatis velis cum multa multorum consulatione ac commiseratione in alium delati sumus. Post biduum vero, cum iam in oceanum multum processissemus, R. P. Gasparus & alij, iterum obnixè rogarunt regios ministros, vt vultunt tandem sententiam ac literas exilij videre ac legere liceret. Visti illi, mandatum exhibuerunt, in quo cum illud legissent, Hæc tales personæ suis & aliorum confessionibus multarum in suam Maiestatem & Republicam seditionum ac machinationum reas inuentas, omnesque vel in iudicio de iisdem criminibus conuictas, vel propter similia in carcere detentas, licet mereantur extremum supplicium, tamen regiam clementiam mitius hac vice agere volentem, extra patriam sine tantum deportandas, hoc præsentis scripto decernunt. Hæc, inquam, cum in hanc sententiam legissent, flebiliter clamarunt vna voce omnes, se falsissimis calumnijs ac grauissima iniuria affici, cum nec